

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przy uczestnictwie B. K. i G. S.A. z siedzibą w W.

o wpis w księdze wieczystej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki B. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 grudnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestniczka wniosła skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazała potrzebę wykładni art. 194 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych w kontekście art. 194 ust. 2 tejże ustawy. Kwestia ta jednak wątpliwości nie budzi. Po pierwsze, już z wykładni literalnej wynika, że aktualnie ust. 1 stanowi *lex specialis* względem ust. 2 – o ile zatem wyciąg z ksiąg

funduszu nie jest dokumentem urzędowym w postępowaniu cywilnym, o tyle, właśnie na zasadzie wyjątku, może stanowić podstawę wpisu w postępowaniu wieczysto księgowym. Po drugie, w skardze dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie wskazano na tym tle rozbieżności w poglądach doktryny czy orzecznictwa. Po trzecie, jasno kwestię tę wyjaśnił już Sąd Najwyższy w postanowienie z dnia 7 listopada 2014 r., IV CSK 103/14, brak zatem potrzeby ponownego jej rozważania. Skarga kasacyjna została wniesiona przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, jednakże w skardze nie zawarł on wniosku o zasądzenie na jego rzecz kosztów.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.